HOLOCAUSTOMA MEDULLATUM

DEO in recognitionem ſupremi dominij juxta præſcriptum Legis Evangelicæ

OBLATUM.

ſeu

EXHORTATIONES AD NOVITIOS PROFESSANDOS

Operâ, & Studiô

R.P. BONAVENTURÆ MERESS
S. Ordinis Monachorum S. Pauli primi Eremitæ Monaſterij Novitiatûs S. Mariæ ad Brzozoviam Supprioris, & Magiſtri Novitiorum

CONCINNATÆ

Annô quô pro peccatis hominum DEUS oblatio factus eſt 1773.

Typis Clari Montis Częſtochovienſis 1775.

Cum votum voveris Domino DEO tuo, non tardabis reddere, quia requiret illud Dominus DEUS tuus, & ſi moratus fueris reputabitur tibi in peccatum. *Deut.* 23. *cap.* ℣. 21.

Dic homo, quid ſperes, qui mundo totus adhæres
Tecum nulla feres, licet omnia ſolus haberes.

POETA SACRATIOR.

P.P. Eremitarum Camaldulens:

F. Stanislaus.

PROTESTATIO
Authoris.

UNius, Sanctæ, Romanæ, Catholicæ, & Apostolicæ Ecclesiæ quemadmodum me filium indignum semper profiteor, & profiteri desidero; ita hancce meam opellam ejus Judicio (quod humillimè adoro) substerno, & quidquid illa, in ea rejiciendum putaverit, etiam ego rejiciendum censeo, rejectumquè volo.

Fr. Bonaventura.

FACULTAS
REVERENDISSIMI PATRIS GENERALIS PRÆLATI INFULATI.

HOlocauſtoma Medullatum operâ Patris Bonaventuræ Mereſs Ordinis noſtri Sacerdotis conſcriptũ, & per deputatos à Nobis Viros Theologos Virtute Doctrinaquè præclaros reviſum, ut omnino typis vulgari poſſit (quoad in nobis eſt) in Nomine Domini facultatem impertimur. In Monaſterio Clari-Montis 18. 7brs. 1774.

PAULUS Ords. Mon: S. PAULI primi Eremitæ PRIOR GENERALIS mpp.

CENSURA THEOLOGORUM ORDINIS.

HOlocauſtoma Medullatū Deo inrecognitionē Supremi Dominij juxta Præſcriptū Legis Evangelicæ oblatū, ſive Exhortationes ad Novitios Profeſſandos concinnatas, operâ R. P. Bonaventuræ Mereſs S. Ords Monachorū S. Pauli primi Eremitæ Monaſterij Novitiatûs ad Brzoziā, Supprioris & Magiſtri Novitiorū, cū nihil contrariū Fidei imò omnia conſona ſenſui S. Eccleſiæ contineant, ad mandatū Rmi Patris Generalis Ordnis Noſtri Prælati Infulati perlectas approbo, ac prælo dignas cenſeo, ſalvo Jure eorū. Quorū de Jure &c. Datt: in Monaſterio Clari Montis Częſtochovienſis die 3tia Septembris Annô D. 1774.

Fr. Nepomucenus Wiktor Ejuſdē Ordinis S. T. D. & Vicarius Provinciæ mpp.

HOlocauſtoma ſeu Exhortationes ad Profeſſandos Oblationē Sui ipſius per Vota Supremo Numini fugamquè Sæcularis vitæ perſvadentes. per R. P. Bonaventurā Mereſs Monaſterij S. Mariæ ad Brzozoviam Suppriorē ac Magiſtrū Novitiorū factæ, ac per me ad mandatū Rdmi Patris Generalis Prælati Infulati lectæ approbantur Annô Domini 1774. die 3. 7bris.

Fr. Juſtus Rendak Ords Monachorū S. Pauli primi Ermitæ SS. Th. Dr. Pr. Provinciæ. mpp.

AP-

APPROBATIO
CENSORIS ORDINARIJ

QUanta animi voluptate Exhortationes XXXIII. pro Sacris Professionibus per A. R. P. Bonaventuram Meresz S. Ordinis Monachorum S. Pauli primi Eremitæ Monasterij Pinczoviensis Suppriorem & Magistrum Novitiorum elucubratas, jamque luci publicæ donatas nuper evolveram, non minori spiritûs jucunditate, alias XXI. Exhortationes, tum Sermones pro singulis Anni Feriis sextis Themati Dominicæ subsequentis accomodatos, & in gratiam eorundem Sacræ Religionis Candidatorum conscriptos rursus perlegi, nihilquè in eis quod aut Sacrosanctæ Fidei Catholicæ Romanæ dogmatibus, aut bonis moribus adversetur reperi. Omnia antiquum Monasticum spiritum, & exactiorem Regularis disciplinæ observantiam insinuant, & ad perfectiorem vitæ statum svaviter impellunt. Opus & Authore suo, & luce publica dignum censeo. Dabam in Collegio Majori Universitatis Cracoviensis Kalendis Februarii Annô Dni. 1775.

M. JOSEPHUS PUTANOWICZ Sæ. Th. Dr. & Pfr. Eccl. Cath. Plocen. Can. Coll. SS. OO. Prepositus Paroch. Opatovecen. Curatus Librorum per Diœcesim Cracovien. Censor *mpp.*

Ad

Ad Candidum Lectorem.

NOrim perbelle Candide Lector! Te haud latere, otium, pulvinar fore principis tenebrarum laci inferioris, tempestatemquè, iuxta S. Cyrill. Apolog. mor. apud Corderium ex antiquo M. S. Codice, cordis Quod ipsum non modò animum titillavit, sed & calamum excitavit, ut præsentis Opellæ pagellas exararem, tuæquè commoditati studens, aprico consignarem paulò breviores nupernis.

Vellem ego, ut quantumvis labor hic non nihil macilentus sit, in quovis tamen pinguesceret: illud in singulis adimplere delicium habens, quod suis Incarnata illa Sapientia identidem recommendavit, dicens: Estote & vos perfecti, sicut & Pater vester Cælestis perfectus est. Matth. c 5. v. 48.

Nego-

Negotium dictum ita mentem, & pennam possedit; equidem omni nisu in id unum feror, ut semita illa, quæ ad perfectionem ducit, toti palam fiat mundo, atquè mundus universus, Religiones singulæ per suos Alumnos cælum fiant, ut gradiantur inoffenso, quo cunctos properare irî næcessum, pede.

Volve igitur, & revolve has pro sacris Professionibus Exhortatiunculas, & ut Te ad vitæ æternæ viam dirigant, candido pectore exoptat, qui scribit.

Fr. Bonaventura.

EXHOR-

EXHORTATIO I. ad unum.

Vanitas vanitatum omnia. Eccles. cap. 1. ℣. 2.

1. ESpectamus mortales omnia, quæcunquè nobis ſol iſte utpote lucidiſſimus planetarũ princeps monſtrat, quæcunquè oculus noſter propriâ cernit, vel cernere poteſt pupillâ, quæcunquè audit, vel audire poteſt auris noſtra, en habemus omnium horum taxam nobis

per os Sapientis promulgatam: *Vanitas vanitatum omnia*. Et rectè:

2. Verè enimverò vanitas quidquid in hoc sæculo humana mortalitas appetere poteſt. Nonnè ipſe mundus præſefert ſpeciem vanitatis? in quo tametſi mundo, non attamen mundo, omnia immundo. Quid namq; ille eſt, niſi fons mali, omni ſcelere fecundus, in quo nîl ſanæ remonſtratur mentis fraudibus pleno, pleno detrimentis?

3. Dan. cap. 2. ℣. 31 & ſequ. Grandis quondam Regi Babyloniæ oſtenſa fuit ſtatua, ſublimis in altum, caput ejus purum, & generoſum aurum, pectus, & brachia de argento, venter, & ſemora ex ære, tibiæ ferreæ, pedes partim ferrei, partim fictiles. Hanc ſtatuam excelſam, dum modiciſſimus de monte abſciſſus perc-

cuſ-

cussit lapillus, totam in cineres rede- git. Hinc videamus quàm parvo ictu corruit hæc grandis statua, & quemadmodum hoc in ictu oculi factum fuit: sic momentô omnes in mundo evanescunt voluptates, corruunt honorum dignitates. Ut aquæ bulla facilè per levem dissipatur ventum, ut fulguris coruscantis brevi lux extinguitur; ita in hoc mundo omnia delectabilia non diu durare irî necessum.

4. Referunt Authores, quòd terra illa, in qua DEUS Sodomam, Gomorham, & alias civitates sulfureo igne combussit, soleat proferre arbores, quæ generant fructus externa specie svaves, visu pulcherrimos, sed si manu tangantur, tetro odore adstantium inficiunt nares; & in favillam, ac cineres rediguntur. Ecce vera imago mundanæ vanitatis, di-

gnitatis, honorum, opum temporalium, quæ exteriùs viſa neſcio quid habeant ſictæ gloriæ, & fallacis ſplendoris, qui oculos mortalium capit, & introrſus inſpecta, graviſſimum multorum peccatorum exhalant fætorem, in quem miſeri horum amatores impingunt, & dum brevi decurſu temporis finiuntur, in favillam, & cineres convertuntur. Et, ut paucis complectamur totum, omnia iſta viſibilia mundi bona habent ſe ad inſtar ciborum exquiſitiſſimorum in tabula depictorum, qui & ſi oculos intuentium ſummè delectent, minimè tamen ſatiant ventrem eſurientem. Meritò ergo omnia hæc temporalia bona, omnis hæc mundana proſperitas tamquam vera, & ipſiſſima vanitas poſtponenda eſt, & contemnenda. Quod ipſum eſt, quod intimè ſvadet S. Cy-

S. Cyrillus Jeroſolymitanus dum ita Catech 1. fatur: *Mundana hæc omnia poſtpone: parva enim ſunt, quæ relinquis: maxima verò, quæ dantur à Domino.*

5. Quò circa reſtat Dilectiſſime in Chriſto Frater Profeſſande, ut contempta ſæculi vanitate aliò velis, remisquè, ut ajunt, contendas, ubi duntaxat vera bona invenias, illaquè nuſpiam peritura; & hæc ſunt illa, quæ ſpiritualia nuncupantur. Velit te abſorbere mundus; tu abſorbe illũ cum omnibus pompis ejus, & trajice in corpus tuum per ſacram Profeſſionem; macta, & manduca, quô pabulô vitâ tuâ nutritus haud eſuries in perpetuas æternitates. Quod, ut eveniat, cordicitùs exopto.

Modò autem quæro ex te ſemel, bis, ter canocicè utrum ex animo de-

voto, & ſpe perſeverantiæ, optatæque ſalutis affectu, petas ipſam Profeſſionem! Conſt. p. 1. c. 8. n. 1.

EXHORTATIO II. ad unum.

Si vis perfectus eſſe -- ſequere me. Matth. 19 21

QUia ſacrum habitū ſuſcepimus;
1 quia mores ſæculares exuimus, quia mundani fermè eſſe deſymus, non videtur neceſſària illa diligentia, ut ad vitam ſpiritualem monitionibus quibusdam provocemur, animemur, ſtimulemur: nihilominus Salvator Chriſtus continuo inquit: *Si vis perfectus eſſe, ſequere me.* Profectò multa adhuc egemus perſvaſione ad arctam viam ſalutis amplectendam, ad debitam perveniendi perfectionem, quæ nos hortetur de-

ſides, impellat ignavos, excitet dormientes, & ad veram vitæ religioſæ alliciat perfectionem.

2. 4 Reg 25. Rex Joachin ductus in ſervitutem babylonicam diu in ea magnis opprimebatur anguſtijs, poſtquam verò beneficiô Regis Babyloniæ eductus eſſet de carcere, in quo diu jacuerat vinctus, ſtatim ſedit in throno Satraparum Babyloniæ; veſtem ſordidam commutavit pro regio, ac ſplendido ornatu, opiparisquè cibis quotidie veſcebatur. Unde hæc tanta commutatio poſt tam miſeram vitam; poſt ſqualidos carceres; poſt mortales anxietates! Reſpondet D. Greg. dicens: *Æquum erat, ut qui ſtatum captivi deſeruit, & amplitudinem amicitiæ tanti Regis obtinuit, iam neſciret anguſtias carceris, ſed amabilis libertatis lætitiâ, & magna-*

rum

rum opum possessione gauderet.

3 Hæc eadem nos ad perfectionis amorem, & sequelam promovere debent. Nequè enim minora sunt, sed longè majora, quæ à DEO accepimus, quàm quæ Rex Joachin à Rege Babyloniæ Joachin enim in barbari Regis amicitiam est admissus; Religiosus verò in veri Regis regum DEI familiaritatem est evectus. Jlle liberatus è carcere tenebroso, Religiosus ereptus è sæculo procelloso. *Hoc sæculum,* inquit S. August. in Psal. 39. *mare est: habet amaritudinem noxiam, habet fluctus tribulationum, tempestates tentationum. Habet homines velut pisces de suo malo gaudentes & tamquam se invicem devorantes* S. verò Ambrosius in Psal 118 Octon 3 *Concupivit anima mea.* ita fatur: *Vincula complu-*

plura ſunt in hoc ſæculo. Vincula ſunt deſideria vivendi, vincula ſunt oble-ctamenta voluptatum, vincula ſunt honorum, vincula coniugij.

4. Elevatus eſt, inquam, Joachin ſuper Principes Babylonis; Religioſus verò aſſociatus eſt Angelicis choris. Jlle honore affectus eſt Principe ſecum benignè loquente; Religioſus ſummam gloriam adeptus eſt Chriſto ſecum quotidie verba miſcente. Joachin abjecit veſtimenta captivi, & indutus eſt veſte regali; Religioſus depoſuit veterem vitam, & vitæ Chriſti ſimillimam aſſumpſit.

5. Quòd ſi Joachin illa umbratica proſperitate delectatus ampliùs anguſtiarum carceris, & ærumnarum haud reminiſcatur, quid, quæſo, facere debet Religioſus? an cupiet iterum fædas ſæculi voluptates? an vanas,

nas, & incertas mundi desiderabit delicias? an abrumpere conabitur libertatem obedientis animi? an expetet studium orationis, svaves gemitus, dulcia suspiria, & omnium religiosarum virtutum cumulum cum sæcularibus curis commutare? Haudquaquam. Imò tantam sui status dignitatem mente, & corde revolvens, ut eò securiùs vocantem sequatur Christum, vitam spiritualem, vitam vitæ simillimam Angelicæ aucupabitur, & totis viribus conabitur perfectionis conscendere gradus.

6. Ad quem finem cum Religiosa Professio prodromum agat, ito jam Dilectissime in Christo Frater Professande felici, quô cæpisti passu, & felix jam extitisti æternùm.

Modò autem quæro ex te &c. vid. fol. 5.

EX-

EXHORTATIO III. ad plures.

Appropinquat redemptio vestra. Luc. 21. 28.

1. NUnc apparet Dilectissimi in Christo Fratres Professandi quid intentatis; quid voluistis; quò tendere præmeditati fuistis, dum sacra Ordinis Eremitici Divinissimi Pauli primi Eremitæ Claustrorum limina ingressi fuistis. Quæsivistis video sub victrici semper paulino palmeto; sub tam tutissimo ab omni incursu mundanarum navigationum asyllo vestræ salutis securitatem; vestræ vocationis felicem terminum. Dedistis ad id manus vestras militiæ sacræ sub vexillo palmario D. Pauli Patris nostri; portastis pondus diei, & æstus; sustinuistis quæque vobis adversa: nunc felici temporum cur-

su

ſu venit veſtræ militiæ, veſtrorum laborum, veſtræ patientiæ terminus; venit optata emittendæ Profeſſionis ſacræ dies, venit initiata ſalutis æternæ hora: Ecce *appropinquat redemptio veſtra.*

2 Sed nolite triumphare. Attendite quid dicit Scriptura. Non dicit: *appropinquavit*, ſed *appropinquat redemptio veſtra.* Nunc vobis major aperitur campus, nunc ad majora vos debetis reſolvere certamina; nunc primum certandum vobis erit in campo Religioſæ perfectionis, in quo poſt emiſſam Profeſſionem, ſtantes videbitis contra vos hoſtes ſtrenuè à vobis debelandos, ſi ad veram vultis pervenire victoriam; ſi ſeriò veſtram velitis curare ſalutem. Equidem *In via vitæ non progredi,*

regre-

regredi est teste Bernardo serm. 2. in Purif. B. V.

3. Pugnandum, iuquam, vobis erit cum stygio hoste, & in bono magis, magisquè progrediondum. Pugnandum vobis erit contra principem nequitiarum superbiam, quæ licet de sublimi loco orta sit, quia tamen à patre tenebrarum nata, semper super astra solium exaltare contendit. Pugnandum vobis erit contra omnem ambitionis fastum; certandum contra acediam, nè hos fructus pietatis, devotionis, orationis, quos per annum vestræ collegistis probationis, stertendo, jacendo, per angulos discurrendo amittatis. *Justorum semita quasi lux splendens procedit, & crescit, usquè in perfectam diem.* Prov. 4. 18.

4. Curandum vobis erit, ut

super.

ſuperbiam vincatis humilitate; ambitionem, vanæ gloriæ contemptu; flore caſtitatis, luxuriæ ſordes memineritis everrere; iræ ignem, iracundiæquè incendium, manſvetudine extinguere; gulam, abſtinentiâ domare; invidiam, charitate proſcribere; acediam fervore devotionis eliminare.

5. Ad tale ergo certamen parati eſſe debetis, ſi vultis, ut appropinguans vobis regnum DEI, pro corona laborum veſtrorum olim recipiatis.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5

FXHORTATIO IV ad plures.

Ecce nos reliqimus omnia. Matth. 19. 27.

1. JSta eſt glorioſa, ſancta, ac bea-

ta

ta vita, contemptus mundi, vanitatumquè ejus, & ſequela Chriſti. *Et ſecuti ſumus te.* In derelictione omnium, & ſequela Chriſti, omnium ſi populorum, à potiori, ac fortiori Religioſorum omnis perfectio, & ſalus æterna eſt firmata.

2. Aſt quis ille eſt; quis eò pervenit, ut plenè omnia derelinquat, & ferventi ſpiritu, ſincero affectu, zelo inextinguibili, generoſô, voluntate perfecta Chriſtum ſequatur! Si quiſpiam talis invenitur, vos ego Dilectiſſimi in Chriſto Fratres Profeſſandi agnoſco.

3. Vos etenim amore Chriſti culmen hoc perfectionis Evangelicæ, conſequenter Religioſæ aſſequi intenditis, qui ita cuncta, quæ vobis DEUS, fortuna, domus, & induſtria

ſtria conceſſit, deſeritis, ut nihil vobis relinquatis.

4. Parùm eſt hoc, ſed etiam, ut Chriſtum ſequamini, ut ipſum in vita, & moribus veſtris repræſentare poſſitis, adeò vos ab omnibus abſtraxiſtis, quòd, quæ terræ ſunt, abnegetis, quæ mundi ſunt, haud appetatis; quæ veſtri-ipſorum, reiciatis, ut in terra, extra terram; in mundo, extra mundum; in vobisipſis, extra vosipſos vivatis.

5. Terræ contemptores generoſi mundi conculcatores magnifici, veſtriipſorum victores glorioſi! nunc verè dicere poteſtis DEO cum Regio Propheta: *Quid à te volui ſuper terram*, Pſal. 72. 25. qui veſtram conversationem non ampliùs cum hominibus, ſed cum Angelis; non cum terreſtribus, ſed cum cæleſtibus quæritis.

6. Ab

6. Ab hinc mundo vultis esse mortui pompas ejus, & dignitates aspernando per religiosam humilitatem; persecutiones ejus superando per patientiam; opes, & divitias rejiciendo per amplexum Evangelicæ paupertatis; propriam voluntatem abnegando per obedientiam; delicias proscribendo per mortificationem; carnem mortificando per jejunia, & vigilias; delicias, inquam, proscribendo per subtractionem carni, quæ carnis sunt; voluptates proterendo per castitatem,

7. Fugitis, video, hinc; ubi nihil est, ubi inane est omne, quod magnificum esse putatur; ubi & qui se putat quid esse, nihil est; & omnino non est Ambrosio l.° de fuga sæculi c. 5. teste.

8. Relinquitis umbram, & quæ-

ritis ſolem, deſeritis fumum, & ſequimini lumen: fumus iniquitas eſt; quia ſicut fumus oculis, ſic iniquitas, utentibus eâ eodem ibidem affirmante. Umbra eſt vita præſens, quam affertis illi, qui illuminat omnem hominem ad ſe venientem. Et hinc rectè de vobis dicere poſſum: *Relinquitis omnia*

9. Ut ergo vos S. Patriarcha noſter D. Paulus primus Eremita non degeneres experiatur filios; ut vos ſacra Mater Religio fædifragos non videat; ut quod votis promittitis re, & exemplo proferatis, huic vos ſtudere oportebit profectui, ut poſt derelictionem mundi, poſt abnegationem veſtriipſorum, per præſentem ſacràm Profeſſionem, ad illum valeatis pertingere terminum, ad quem vos divina Sancti Spiritus

inſpi-

inſpiratio vocavit. Quod, ut eveniat, animitùs opto.

Modò autem quæro ex vobis vid. fol. 5.

EXHORTATIO V. ad plures.

Aſſumam vos mihi in populum, & ero veſter DEUS. Exod. 6. 7.

1. QUantis malorum cumulis, quibus calamitatibus, & ærumnis, qualibus procellis, & periculis mundus iſte refertus exiſtat, nemo eſt, qui non videat, ſi tantùm paulò diligentiùs conſiderare velit.

2. Verè enimverò mundus hic non eſt aliud, niſi urbs iniquitatis, in qua regnat invidia, ſævit crudelitas, dominatur ambitio, imperat libido, & vitia univerſa inveniunt requiem.

3. Mundus hic in maligno positus est, plenus laqueis; plenus scandalis & peccatis; circumseptus periculis, pravis colloquijs, iniquis consilijs, exemplis pessimis, & mortibus animæ infinitis Petro Blesensi ep. 142 teste.

4. Quarè salutariter Hironymus ep. 1. ad Heliodorum: *Nolite*, inquit, *credere, nolite esse securi: licet in modum stagni fusum æquor arrideat; licet vix summa iacentis elementi spiritu terga crispentur: magnos hic campus montes habet; intus inclusum est periculum, intus est hostis. Expedite rudentes, vela suspendite. Crux antennæ figatur in frontibus: tranquillitas ista tempestas est.*

5. Res ipsæ singulis diebus, tubâ quâvis clarius declamant; quàm sint omnia hujus mudi vilia, quàm ridi-

ridicula, quàm turpia, quàm periculosa, quàm profundi barathri, si Chrysostomo serm 14. in c. 8. ad Romanos fidem damus.

6. Nunc ergo quæramus, & interrogemus nosmetipsos, quæ illa fuit causa, ob quam nos misericordissimus DEUS è tantis calamitatibus, è tantis malis eduxit mundi, & exemit, dum inquit: *Assumam vos, & ero vester.* Quare nos in domum suam, in amænissimum paradisum, in locum quietis, & pacis scilicet in Statum Religiosum vocavit? Quare in tam amplissimam dignitatem evexit; nam *servire DEO, regnare est* juxta Bernardi effatum? Quare tantîs cumulavit beneficiîs, & à fluctibus sævi maris eductos in portu tantæ tranquillitatis locavit?

7. Certè non ideo, ut otiô, & ſocordiâ torpeamus; ut in vanis occupationibus tempus inſumamus; ut vitam commodîs plenam, & rebûs ad uſum neceſſarijs abundè refertam habeamus; aſt hæc unica cauſa, ut tantîs impensîs ſpiritualibûs nobis exhibitis, non temporalem, ſed æternam noſtram procuraret ſalutem.

8. Hic finis eſt beneficiorum ejus, ut à ſæculi vanitate eruti, certocertiùs æternam ſalutem conſequamur ad Religionem vocati, in qua ei ſoli famulantes ipſum recognoſcamus DEUM noſtrum: *Aſſumam vos mihi in populum, & ero veſter DEUS.* Ut illum ſemper cogitemus; ejus conſortia nobis dulcia, nobis ſvavia cupiamus, & in cunctis noſtris actibus in cunctis operibus, ſolis divinis inhærentes, ipſius ho-

no-

norem, ipsius gloriam affectemus.

9 Omninò hi tantùm Religiosi habent DEUM pro DEO, qui divitias flocci pendunt, voluptates abhorrent, honores, & mundanas dignitates non curant; sed DEUM solùm, qui eos de sæculo nequam tamquam de servitute babylonica eripuit, toto, & sincero corde quærunt; virtutes sectantur, Religiosamquè totis viribus desiderant perfectionem.

10. Illos vere sibi assumit DEUS: *Assumam vos mihi*, qui mentis, & cordis puritatem sectantur; qui ita in divinum obsequium fervore, & animi contentione currunt, quemadmodum ipse DEUS in ipsorum præsidium, juvamenquè festinat; qui ita illum fidelitate, & mandatorum observantiâ complectuntur,

tur, ſicut ſentiunt ſe ab ipſius maje-ſtate, & potentia contineri; qui divinis inſpirationibus, & ſanctis deſiderijs ſe repleri ſinunt.

11. Jlli verè habent DEUM pro DEO, qui ſuam abnegant voluntatem; qui nihil præter illum cupientes, & nullam rem creatam amantes, in ipſo ſolo omnes affectus, & omnia ſua deſideria locant; qui ſancti eſſe conantur, ſicut & ipſe ſanctus eſt; qui in mentibus proprijs ſimilitudinem exprimunt divinam.

12. Hæc ergo eſt idea illorum vitæ, quos DEUS ſibi aſſumpſit, quam ſi tenueritis Dilectiſſimi in Chriſto Profeſſandi, illò pertingetis indubiè, ubi de veſtra ſancta vocatione exultabitis cum populo DEI æviternè.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO VI. ad unum.

Vocem meam audi. Psal 118 149.

1. CErta spes æternæ salutis consequendæ, si quis Statum Religiosum amplexus fuerit, & in eo vixerit juxta Regulas usquè ad mortem. Hoc enim promisit infallibilis veritas ipse DEUS suis Apostolis, qui verè erant Religiosi, ac omnibus alijs id vitæ genus profitentibus Matth. 19. 29. dicens: *Omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.*

2. Supra quæ verba scribens Chrysostomus ait: *Impossibile est mentiri DEUM. Promisit ille vitam æternam relinquentibus omnia, ergo,*

& tu

& tu Religiose, qui hæc abiecisti, quid prohibet te, ae huiusmodi confidere promissione, & esse securum.

3. *Felix* proin *paupertas*, inquit Bernardus, *voluntaria omnia relinquentium, & sequentium DEUM. Felix planè, quæ tam securos, & tam gloriosos facit in illo singulari fragore elementorum, scilicet die iudicij, in illo examine meritorum, in illo tanto discrimine iudiciorum.*

4. Quocirca benè scripsit primus Patriarcha Venetarum S. Laur. Iust. differens de disciplina, & perfectione monasticæ conversationis: *Illius cælestis Civitatis iste est introitus: Status scilicet Religiosus. Religio etenim talis locus est, de quo ait S. Jacobus* Gen. 28 17 Verè non est hic aliud nisi domus DEI, & porta cæli. *Qui hic viriliter certaverit,*

verit, & perseveranter, coronabitur gloriosè illic. Duo sunt castra DEI: cælum, & Religio Ambo sedes sapientiæ, ambo sanctorum civitates. Qui in hac laudabiliter conversatus fuerit, ab illa excludi non poterit. Securè speret post hanc peregrinationem, ad illam supernam intrare Hierusalem, quicunquè in justorum, hoc est Religiosorum vocatus fuerit congregationem. Magnum quippe electionis, hoc est prædestinationis ad gloriam, indicium est, Religiosæ fraternitatis habere consortium.

5. Inspiratio, quâ quis interiùs sentit se ad Statum Religiosum amplectendum vocari, nullô modô potest esse ab alio, quàm à DEO. Nam omnium cogitationum nostrarum tria sunt principia, seu origines: DE-

DEUS videlicet, diabolus, & natura. Desiderium autem intrandi Religionem non potest inniti à natura; quia hæc abhorret ab illis rebus, quæ necessariò sunt tolerandæ, & faciendæ in Statu Religioso, uti sunt mortificationes carnis, fuga peccatorum, abnegatio propriæ voluntatis, subjectio perpetua sub obedientiæ clausura, libertatis abdicatio, victus austerior, castitas perpetua, paupertas ardua.

6. Non potest quoquè inniti à dæmone; tum quia ille his omnibus contrariatur, tum quia ille non impellit ad statum virtutum, quod ei displicet, imò retrahit; tum quia videt animas sibi eripi per Statum Religiosum, quas in sæculo citiùs catenis peccatorum possideret.

7. Ergo necessario tale desiderium, intrandi Religionem, procedit à DEO, ut solus dicit: *Vocem meam audi.* Quis etenim magis desiderat salutem animarum nostrarum, quàm ipse DEUS, ut benè ait S. Bernardus serm. de S. Spiritu! *Quoties super castigando corpore, humiliando corda servanda unitate, charitate proximis exhibenda, virtutibus aquirendis, innocentia conservanda, pietate, devotione, & alijs sanctis operibus amplificandis, salubris cogitatio in mente versatur, divinus sine dubio spiritus est, qui loquitur.*

8. Quod ipsum confirmat D. Greg. libr. Dial. cap 158 dum inquit: *Per iugum divinæ obedientiæ reperit anima fidelis cum lumine fidei locum sanctæ Religionis, quæ procul dubiô fundata est à Spiritu Sancto, posi-*

posita veluti secura navicula pro recipiendis animabus, ut eas securè perducat ad portum æternæ salutis

9. Traxit te Dilectissime in Christo Frater Professande DEUS ad hanc sacram Religionem, & defactò trahit per emittendam Professionem, ut illi soli famuleris, fugias peccata, evadas pericula salutis, & ut majorem tibi in cælo præpares coronam post tuum laborem, post tuas orationes, post tuum cum carne, mundo, & diabolo certamen. Audi benignè, & svaviter vocantem, & pervenies, ubi sinè fine gaudebis.

Modò autem quæro ex te &c. vid. fol. 5.

❀❀❀❀❀❀

EX-

Fratres perfecti estote. 2. Cor. 13. 11.

1. A Quo tempore Fratres in Christo Dilectissimi nomen sacræ dedistis Religioni, ex quo spiritualem amplexi estis statum, semper vos perfectos esse debere necesse est. Sed benè scitote, hanc vitæ spiritualis perfectionem simplicem non esse.

2. Una enimverò perfectio est justorum cum DEO jam regnantium in cælis, quâ fruuntur DEUM facie, ad faciem videntes, absquè ullo timore amissionis, altera est in hac vita mortali, in qua contemplamur per speculum, & in ænigmate 1. Cor 13 12.

3. Jlli absquè ullo gemitu gaudent

dent de ſua perfectione; nos in hoc ſtatu licèt primitias ſpiritûs habeamus, tamen intra nosmetipſos gemi-nus adoptionem filiorum DEI expectantes.

4 Jlli licet omnium minimi ſint juxta ſtatum meritorum ſuorum, nulla tamen aut peccati, aut defectus alicujus leviſſimi ſorde fædati juxta illud Scripturæ Apocal. 21 27. *Non intrabit in illam Civitatem aliquod coinquinatum aut abominationem faciens*; nos verò licèt puriſſimi nobis videamur, aliquâ tamen leviorum peccatorum maculâ inficimur juxta illud Prov 30 12. *Generatio, quæ ſibi munda videtur, non eſt tamen lota à ſordibus.*

5. Jlli tamquam victores coronis redimiti, timorem, ac metum procul abjiciunt, laborem amovent, & ope-

& operum ſuorum fructibus gaudent; nos tamquam in conflictu belli poſiti ſemper habemus, quod timeamus, quod fugiamus, quod præliando, & laborando proſternamus.

6. Si ergo Dilectiſſimi in Chriſto Fratres Profeſſandi ad illam cæleſtem perfectionem seriò aſpiratis, etiam hanc in veſtra mortali vita, in hoc mundanarum impietatũ conflictu, minimè negligere debetis.

7. Audite, obſecro, DEUM, quomodò omnes homines per Miniſtrum ſuum D. Paulum Apoſtolum ad hanc invitat perfectionem 1. Cor. 1. 10. dicens: *Obſecro vos omnes, ut ſitis perfecti.*

8. Si eadem perfectio (ſenſus eſt D. Chryſoſtomi ſupra hæc verba ſcribentis) omnibus hominibus propoſita eſt, omnibus imperata, li-

quidò constat, omnibus eam possibilem fore.

9. Si autem omnibus fidelibus perfectio vitæ Christianæ possibilis est, quantò magìs Religiosis pervia erit, & facilis, qui mundum peccandi materiam abundè subministrantem effugerunt, parentes, charos, fratres, sorores, consanguineos, notos, amicos dereliquerunt; hostes domesticos evaserunt; opes, delicias, & proprias voluntates abjecerunt?

10. Si sæculares mille obstaculis impediti currere ad hunc supernæ vocationis terminum facilè possunt, quanam ratione Religiosi liberi, & expediti ab omnibus, non valeant? si struthiones in cælum volare valeant, quidni ipsæ aquilæ possint?

11. Si hæc via tam recta est, ut stul-

ſtulti, modò velint, non errent per eam, quomodò Religioſi prudentioris ingenij exiſtentes, finem vitæ beatæ ſeriò cupientes, errabunt?

12. Equidem ſi tanta eſt perfectionis lux, ut cæci eam videant; ut claudi eam teneant: ſi tanta ſvavitas, ut ægroti eam libenter guſtent, & ejus dulcedine capiantur, non puto, quin Religioſi impediri poſſint, ut hanc ſtellam ſplendidiſſimam non videant, gemmam pretioſiſſimam non poſſideant? Status enim Religioſus ſecundùm effatum D. Thomæ Aquinatis, ſtatus perfectionis eſt, & hominum ad perfectionem tendentium.

13 Quare quemadmodum Dominus Jſráëlitis de Ægypto in terram promiſſionis pergentibus omnia ad iter neceſſaria, cibos de cælo dela-

psos, vestes, vires ad ambulandum, Duces qui ducerent, Imperatorem, qui numerosissimum populum gubernaret, & alia, quæ desiderare possent, abundè suppeditavit; ita Religiosis omnia affatim præbet temporalia, & spiritualia adjumenta, ut eorum præsidiô, & vitæ sæcularis abjectione, ad terram excellsam lacte, & melle fluentem, hoc est, ad perfectionem Religiosam perveniant.

14. *Apprehendite* ergo Dilectissimi in Christo Fratres *disciplinam* hanc tam salutarem, *nè quando irascatur Dominus, & pereatis de via iusta*; Psal. 2. 12. sed potiùs hac viâ gradientes ad cælestem Ierusalem pertingatis, & unusquisquè vestrum lætus excipiat, quod Dominus dicit Matth. 25. 21. *Euge serve bone, & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis,*

super

super multa te constituam intra in gaudium Domini tui. Quod, ut eveniat, corde exopto.

Modò autem quæro ex vobis vid. fol. 5.

EXHORTATIO VIII. ad unum.

Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me. Luc. 9. 23.

1. CUm Status Religiosus sit talis, in quo Christo invitante, eum sequuntur illi, qui mundum relinquunt, & sequi debent, quemadmodum cuilibet D. Ambrosius Religioso instillat, dum ajt: *Christus est finis omnium, quæ pia mente poscimus, in omnibus tibi sequendus est. Ad quem enim tendas, nisì ad omnem per-*

fectionem, summamquè virtutum, & ideo tibi dicit: Veni sequere me. *Hoc est, ut ad consumationem virtutum pervenire merearis.* Ergo qui sequitur Christum, eum pro possibilitate sua debet imitari.

2. Hinc est, quàm malè plurimi agunt, quàm imprudenter faciunt, qui aspirantes ad Religionem, magnos sibi in ea promittunt honores, singulares respectus, res speciosas, & omnia proprio grata amori, cùm evidenter pateat, quòd non ad delicias, non ad honores, non ad voluptates DEUS nos vocet ad Religionem, sed ad sui, abnegationem, ad tolendam crucem, ad imitandum eum: *Si quis vult post me venire abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me.*

3. In

3. In quibus verbis, conſidera Dilectiſſime in Chriſto Frater Profeſſande qualem Dominus omnibus Religioſis conſequenter & tibi, qui ad ſacram properas Profeſſionē, dat doctrinam. Ecce tibi tres proponit gradus perfectionis, in quibus eum omnino imitari debebis, nempe tui abnegationem, crucis bajulationem, & virtutum ſuarum imitationem, ut per illos faciliùs conſcendas Religioſæ perfectionis cacumen.

4. Abnegatio ſui, conſiſtit in abnegatione propriæ voluntatis, proprij judicij; proprij conſilij, quæ, ſi quis cum corporis, ac omnium vitiorum ſentina non fugerit, non exuerit; virtutes, ac pietatem ſectatus non fuerit, fruſtra mundum deſeruit, fruſtra bona temporalia con-

tem-

tempſit, gratis Religioſam vitam arripuit.

5 Hæc eſt fædiſſima lepra; hic eſt cordis Religioſorum nequiſſimus vermis propria voluntas, ſenſus eſt S. Bernardi ſerm. 7. de Reſurect. quam Chriſtus Dominns vitare nos ſuô exemplô docuit, dum dixit ad Patrem: Non mea, ſed tua voluntas fiat. Matth. 26. 42. Si enim Chriſtus Dominus voluntatem ſuam tam ſanctam abjecit, ut eam æterno Patri reſignaret, quantò magìs nos, ut DEO ſubditi ſimus, noſtras debemus abnegare voluntates.

6. Crucis bajulatio, nihil aliud eſt, quàm perfecta, & aſſidua carnis, & animæ mortificatio, ut inquit idem Bernardus ſerm. de modo benè vivendi: *Qui crucem portat, debet mundo mori; nam crucem*

ferre,

ferre, eſt ſemetipſum mortificare. Quod ipſum confirmat S. Dorotheus, dum ajt: *Quid eſt aliud crux, quàm vera mortificatio, quæ à nobis exigitur per fidem, quam habemus in Chriſtum Crucem tollere,* inquit Beatus Laurentius Iuſt. *nihil eſt aliud, quàm carnalibus deſiderijs, quæ adversùs animam militant reluctari. Talia autem deſideria ſunt, quæ nos & ad peccata inclinant, & ab omnibus abducunt virtutibus, & ad impatienter ferendas adverſitates incitant.*

7. Tandem imitari debes Chriſtum Dominum, qui te ad hunc Statum vocavit Religioſum in omnibus virtutibus, & vel maximè in patientia Nam cùm Religio juxtá S. Bernardum, ſit continuum, ſed lentum martyrium, contra omnes adveſitates,

tes, quæcunquè Religioſo accidere poſſunt, armîs ſanctæ patientiæ ſe præmunire debet. Quod olim Spiritus S. per os Sapientis Eccl. 2. 1. dixit: *Fili, accedens ad ſervitutem DEI, præpara animam tuam ad tentationem.*

8. Hoc ſibi propriè dictum putet Religioſus, ut in ſervitio DEI, hoc eſt, in Statu Religioſo, non expectet mundanos favores, & delicias, ſed cruces, & tribulationes continuas, ſive à Superioribus, ſive à Fratribus, ſive ab inferioribus, quibus DEUS dilectos ſuos, & purgare à peccatis, & ſolidare in virtutibus, & augere incrementa meritorum, & coronas gloriæ illius cæleſtis præparare ſolet.

9. Hæc ergo Dilectiſſime in Chriſto Frater Profeſſande ſolidè

con-

considera; ad hæc te præpara, & resolve: & si bene ea expleveris, verum, & vivum membrum Christi in Statu Religioso eris.

Modò autem quæro ex te &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO IX. ad unum.

Renovabitur ut aquilæ iuventus tua. Psal 105 5

1. SI cui magis quadrare possunt hæc sacræ Scripturæ verba, tunc tibi Dilectissime in Christo Frater Professande, qui juveniles tuos annos nulli voluptati, nullis mundi lenocinijs, nulli vanitati, sed DEI majestati, cultui, & amori ejus sacro, Divinissimi Spiritus impulsu consecrare decrevisti.

2. Sed quia necdum es bene infor-

informatus, & plenè, quibûs modîs ac mediîs juventutem tuam aptam DEI ſervitio, capacem vitæ perfectæ, & Religioſæ exhibere poſſis: ut certò agnoſcas, quid ſit perfectè vivere, vel unde petenda ſit renovationis tuæ idea, cui tu tua omnia conformare debebis in futurum, qui te informabunt abundè, magiſtros tibi ſtatuo ſequentes.

3. Primus magiſter, ſit conſcientia tua. Sic enimverò aurei oris Doctor S. Chryſoſtomus ajt: *Sufficientem magiſtrum habemus conſcientiam, & fieri non poteſt, ut quis illô adiumentô privetur; nam ſimul cum formatione hominis inſita eſt, faciendorum, & non faciendorum ſcientia.*

4. Confirmat hoc ipſum Alvarez cuidam Religioſo ſcribens: *Non negli-*

negligas internam morum reformationem, nec magistrum ipsum internum, qui sensim ingerit, quid sequendum, quid fugiendum, quid tolerandum sit. Si ergo hæc tam importuna accusatrix, & delicata nostrarum actionum inspectrix, nullius nos criminis arguit, nullum aliquod peccatum reprehendit, tunc rectè nobis quadrabunt verba Doctoris Gentium D. Pauli Apostoli 2. Cor. 1. Gloria nostra hæc est, testimonium bonæ conscientiæ nostræ.

5. Secundus magister sit, exempla Sanctorum. Virtutes enim Sanctorum in terris annotatæ, si secundùm sensum B. Laurentij Just. loquamur, sunt tamquam luminaria in opaca noctis caligine viatoribus velut altera pharos exposita, quâ sinè offensione pergere, & ad suæ

pere-

peregrinationis finem securè quisquè pervenire possit.

6. Revera Sancti omnes solida nobis per vitæ suæ integritatem reliquerunt exempla, ut eos pro posse nostro imitantes, profectum aliquem spirituale͂ percipiamus. Quemadmodum enim carbones mutuò se accendunt, ac citiùs, & vehementiùs ignis naturam concipiunt; ita qui Sanctorum vitam seriò advertit, illorum exemplis citiùs ad omnem accenditur virtutem.

7. Ibi enim videbit bona opera, devotiones, mortificationes, jejunia, vigilias, patientiam, humilitatem, labores continuos, nullum otium, obedientiam, quibûs virtutibûs illi regnum cælorum sibi comparârunt, prouti Ecclesia canit: *Omnes Sancti quanta passi sunt tormenta, ut secu-*

securi pervenirent ad palmam.

8. Tertius magister, sit vita Christi Domini, ad quam moribus nostris exprimendam aspirare debemus. Non sufficit nobis vivere more Christianorum, quia Christus Dominus vult nos perfectiores esse, quos ad suum servitium, id est, ad sacram vocavit Religionem.

9. Hæc potissima, si fas est credere Laurentio Iustiniano, Incarnationis Verbi Divini causa fuit, quatenus per assumptum hominem documenta saluberrima tribueret DEUS, quibus peccator amissa recuperaret bona; deformitatem reformaret; imaginem Christi in se exprimeret; & ad cælestem, à qua multum elongaverat, remearet patriam.

10. Desiderat enim DEUS nos esse simillimos in virtutibus Filio

suo

ſuo Domino noſtro JESU Chriſto. Et hinc non immeritò S. Bonaventura inquit: *In omnibus virtutibus, & bonis moribus propone tibi ſemper clariſſimum ſpeculum, & totius ſanctitatis perfectiſſimum exemplar, ſcilicet vitam, & mores Filij DEI Domini noſtri JESU Chriſti, qui ad hoc nobis de cælo miſſus eſt, ut oſtenderet nobis viam virtutum, & erudiret nos per ſemetipſum, ut ad morum eius ſimilitudinem, per imitationem reformemur.*

II. Ultimus tandem magiſter tuus, tuæquè vitæ Religioſæ, ſint Regulæ, Statuta, & ordinationes. Iſta te docebunt, quæ te facere oportebit, quæ vitare. Hæc te informabnnt, quomodò vitam tuam, mores tuos componere debebis, dum per imminentem Profeſſionem tuam,

to-

totum te divino mancipabis obſequio æviternè.

12. Quarè, ſi quando aliquid videbis in te diſcrepare, ac diſplicens magiſtris tuis, doctrinæquè eorum, ſolidè cura, ut hoc totum aboleas, vites, & emendes. Quantò autem conformiùs his præceptis magiſtrornm tuorum vixeris, tantò faciliùs culmen perfectionis aſſequeris. Quod, dum à te ſperat Mater Religio, ego inquiro ſi ex animo devoto, & ſpe perſevarantiæ, optatæquè ſalutis affectu, petas ipſam Profeſſionem?

EXHORTATIO X. ad unum.

Idem Dominus omnium, dives in omnes. Rom. 10. 12.

1. NOn ita cæleſtis Regis noſtri DEI divitias aſſerit magnus

Doctor Gentium D. Paulus Apostolus, quasi Regum sæculi, quæ sua distributione minuuntur, sed tantas describit, adorat, & publicat, quòd quamvis eas continuò det, & distribuat, sicut defactò dat, & distribuit, nunquàm tamen deficit, nec deficere potest. Quamvis omnes homines immensis sanctitatis suæ facultatibus ditet, extollat illos ad honorem magnatum aulæ suæ, evehat ad charissimorum filiorum dignitatem (magnæ hæ sunt expensæ divitiarum) nihil tamen deficit, nihil imminuitur divinæ gratiæ, & liberalitati.

2. Habet ille adhuc unde expendat, cùm omnes homines ex dono liberalis gratiæ suæ vocat ad eximiam virtutem; vocat ad vitæ sanctitatem, allicit ad perfectionem; invitat ad præmium, & coronam.

3. Ut autem divina illa liberalitas, & providentia hoc totum non tam verbis, quàm factis confirmaret, & ut possibilem viam ad illam coronam immarcescibilem perveniendi etiam tepidis, & æternæ salutis oblitis, credibilem faceret, plurimos mortalium in omni ætate, ac Lege sic disposuit, ut aliquos cujuscunquè status perfectos, ac sanctos efficeret, & veluti in medium produceret, in quibus divitias suæ majestatis, & dignitatem, ad quam ascendere potest humana conditio, palam, & evidenter ostenderet.

4. Sic per immensas gratiarum divinarum divitias, Abèl virgo innocens factus; Enos supremus Sacerdos, qui primò cæpit invocare nomen DEI; Iob justus; Moyses dux populi DEI; David vir secun-

dùm cor DEI. Hos ſequitur Apoſtolorum chorus, Martyrum acies, Concio Pontificum, Doctorum numerus, Confeſſorum Ordines, Virginum turmæ. Hi omnes tamquam ſplendidiſſima ſanctitatis fulſerunt lumina per divitias gratiæ divinæ.

5 Quid amplius dicendum eſt de viris aſcetis qui immenſis gratiarum divinarum adjuti divitijs, ad ſanctitatem vitæ pedibus, ac manibus reptando aſcenderunt; de mundo ſpolia, de carne victoriam, de diabolo triumphum reportaverunt?

6. Non eis impedimentô fuit adverſa valetudo, non corporis imbecillitas, non dolor capitis, non raucitas pectoris, non languor membrorum, ut talia eos à cæpto ſanctitatis, ac perfectionis curſu detinerent alta mente retinentes, quod

Gen-

Gentium Doctor. 2. Cor 12. 9. & 10. dicit: *Virtus in infirmitate perficitur Cum infirmor, tunc potens sum.*

7. Quòd si hi ad tantam perfectionem gratiâ DEI suffulti pervenerunt, hoc ipsum reliquos inter & tu Dilectissime in Christo Frater Professande assequi poteris, dum modò putridas mundi delicias non cupieris; mundum immundum in te jugulaveris, proprium velle, utpote vinculum liberæ mentis, abnegaveris; fervorem solidarũ virtutum foveris; tuis passionibus tibi prædominari non permiseris; dum te DEUS non melle, sed felle; non lætitia, sed afflictione; non otio svavi, sed amarô negotiô perficere voluerit, non murmuraveris, non in querimonias iveris! Difficilia hæc quidem erunt, sed præmia æterna sequentur. Quæ, ut

ut ſortiaris animitùs præcor.

Modò autem quæro ex te &c. vid fol. 5.

EXHORTATIO XI. ad unum.

Qui manet in charitate, in DEO manet, & DEUS in eo. 1. Joann. 4. 16.

1 ORnamentum pulcherrimum animæ Religioſæ, tamquam veræ ſponſæ DEI, eſt vitæ perfectio. Sed quæro ubinam inveniemus tam pulcherrimam, & pretioſam margaritam; ubi ſponſam chariſſimam reperiemus, in cujus amplexu inſeparabili poſita eſt vera, & tota vitæ felicitas ſpiritualis.

2. Quis oſtendet nobis locum ſapientiæ; quis monſtrabit locum intelligentiæ; quis revelabit ubi paſcat,

ubi

ubi cubet in meridie, nè vagari incipiamus post greges sodalium, id est, post alias virtutum actiones, quæ quidem reficere animam Religiosam possunt, ducere ad reginam, & sponsam tantîs quæsitam laboribûs valent, quietare, tamen, satiare, & inebriare haud queunt?

3. Certè ibi quærenda, & invenienda est, ubi simul & gratia DEI sit, & finis præceptorum ejus Hæc est charitas DEI, hæc est dilectio proximi. Hæc est pretiosissima gemma, hic est incredibilis pulchritudinis unio, hæc est inæstimabilis margarita, quâ DEUS propter se, & proximus propter DEUM amatur.

4. Hæc est, inquam, gemma pretiosissima, quæ nos à gratia DEO gratos faciente nuspiam poterit separare. Charitati enim soli conve-

nit gratia, competitquè; quia eam non ſterilis mater peperit, ſed fæcundiſſimus genuit uterus Spiritus Sancti dicente Apoſtolo Rom. 5. 5. *Charitas DEI diffuſa eſt in cordibus noſtris per Spiritum Sanctum, qui datus eſt nobis.*

5. Charitas ſola continet præceptum DEI, quæ omnes obligat; univerſos ſtringit, & in nullius qui ſalvari vult libera voluntate relinquitur; nam hoc eſt maximum, primumquè mandatum: *Diliges Dominum DEUM tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, & proximum ſicut teipſum.* Matth. 22. 7. & 39.

6. Charitas unit nos DEO, juxta Scripturam: *Qui manet in charitate, in DEO manet, & DEUS in eo.* Jungit nos ultimo fini,

cui

cui juncti, & uniti totius sanctitatis fonti, & totius iniquitatis consumptori, quid nî simus sancti, & perfecti evadamus juxta D. Bernardum serm 83 in Cant. dicentem: *Si charitate anima Religiosa DEO nubit, si charitate non iam per alios, sed per seipsam ad DEUM accedit; si charitate DEO adhæret; si affectuum brachijs ipsum astringit, & DEUM nunquàm separanda complectitur, quid illi deerit, ut ad fastigium virtutis, id est, ad perfectionem asendat?*

7. Quapropter Dilectissime in Christo Frater Professande, dum jam ad sacram Professionem properas, si jam perfectionis culmen ascendere cupis, scito optimè, hoc per solam charitatem fieri posse. Ast hoc quoquè tibi benè notandum, quòd quicunquè veræ charitatis est

parti-

participeps, omnium horum, finè quibus salus æterna obtineri non potest, in se exprimere debeat actiones.

8. Vitanda tibi erunt peccata, nè charitatem perdas; sensus pravi affectusquè ad devia trahentes cohibendi, ut charitatem tuam & à tentationibus liberam habeas, & eam per virtutes sectandas augeas. Oratio, & contemplatio frequentanda, ut adimpleas charitatem. Præcepta, & Statuta, Regula, & Constitutiones servandæ, ut ad perfectionem pervenias charitatis. Cor purum, & conscientia secura custodienda. Charitas enim, quæ cor ab omni criminis contagione purgat; quæ conscientiam omnium mandatorum observatione purificat, est omnium bonorum operum; est omnium laborum sanctorum scopus, & meta, atque-

què adeò ipſa eſt animæ Religioſæ ſanctitas, & perfectio.

9. Hanc ergo tibi ſolidè procura, ut per eam ardeat cor tuum igne amoris divini, ut rubiginem in te conſumat peccatorum; ut reformet mores tuos; ut peſſimas aboleat conſvetudines; ut tollat vitia; plantet, & inſerat virtutes; ut te hominem DEO indiſſolubilî copulet vinculô amoris; ſicquè ſanctus, & perfectus evadas Religioſus. Quod, ut ſuum ſortiatur effectum, candidè exopto.

Modò autem quæro ex te &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO XII. ad plures.

Nolite conformari huic ſæculo.
Rom. 12. 2.

1. QUi ſanæ eſt mentis; qui bonæ

erga

erga DEUM, & amorem ejus, ac propriæ ſalutis voluntatis, nunquàm huic ſæculo nequam geſtiet adhære-re. Nec enim hujus nequam ſæculi ſufficienter deſcribi, vel explicari poteſt, quanta ejus aſtutia, quanta perverſitas in pernitiem generis humani.

2. Quid enim eſt hoc ſæculum, nisi locus commotionis; fons inquietudinis ſeminarium turbationis? Locus commotionis, ubi homo quaſi flos egreditur, egreſſus autem non permanet, ſed ſtatim conteritur, & fugit velut umbra. Fons inquietudinis, à quo tot curæ manant; tot ſollicitudines rerum temporalium fluunt; tot imbecillitates, & corporis morbi procedunt, quæ animum cruciant, & pacatum eſſe non ſinunt. Seminarium turbationis; nullus enim

eſt amator mundi, qui aut deſideriîs eorum, quæ non habet, aut timore amittendi, quæ habet, non perturbetur.

3. Quid eſt hoc, inquam, ſæculum, niſi rota quædam volubilis omnia movens, univerſa conſumens, & conterens, in qua nihil eſt, quod ſtabile, & conſtans perſeveret?

4. Quid miſerabiliùs hoc mundo, cujus fructus ruina eſt? Hodie quempiam honoribûs extollit; poſtera die ignominiâ, & infamiâ dejicit. Nunc opibûs, ac rerum temporaliũ fortunîs augetur; ſtatim verò penuriâ, & mendicitate premit. Nunc amicorum, & familiarium turbîs circumdat; & in ictu oculi ſolitarium, & inglorium derelinquit.

5. Quid tandem eſt hoc ſæculum, nisì periculoſum mare, in quo

paſ-

passionum furit, sæva tempestas; strident curarum, ac sollicitudinum fluctus; tentationum, periculorum animæ, & corporis demergunt aquæ; adeò: ut nullus sit mortalium, qui omnino illæsus persistat. Quod ipsum optimè D. Augustinus serm. 2. confirmat, dum inquit: *Plena sunt omnia periculis; plena laqueis; incitant cupiditates; insidiantur illæcebræ; blandiuntur lucra; damna deterrent. Inde sævit odium; hinc decipit mendax obsequium. Nullus est sæcularis status, qui non innumerabilibus periculis sit expositus; nullum negotium, quod non sit mille laqueis circumdatum. O munde immunde!* (clamat ulterius nominatus S. Pater) *O nequam sæculum, quàm insipiens est, qui te amat; quàm temerarius, qui te*
non

non horret; quàm ſui oblitus, qui tuos non fugit laqueos!

6. Unde vos Dilectiſſimi in Chriſto Fratres Profeſſandi benè vobis conſuluiſtis, qui ad ſacram aſpirando Religionem hoc nequam ſæculum fugiſtis. Sapienter feciſtis, qui miſerum mundanorum ſtatum deſeruiſtis; qui à Patria hac proditrice civium ſuorum aufugiſtis, & aliam vobis, nempe ſacram Religionem elegiſtis. Eapropter ſi idem vobis eſt animus modò, quem in principio veſtræ vocationis habuiſtis, quæro, utrum toto corde, ſincera mente DEO famulandi, & ſalutem animarum veſtrarum quærendi, ſacram petatis Profeſſionem.

EX-

Ambula coram me, & esto perfectus. Gen 17. 1.

1. QUod DEUS omnipotens, non procul ab orbe condito suo fideli Abrahamo dixerat: *Ambula coram me & esto perfectus*, hoc omni homini, ac præcipuè Religioso, ad perpetuum ejus servitium anhelanti, inculcat: *Ambula coram me, & esto perfectus.*

2. Quòd si DEUS omnipotens omnes homines, & vel maximè Religiosos ad eximiam virtutem vocat, ad sanctitatem allicit, ad perfectionem invitat, non denegabit assequendi gratiam, non impediet ascendendi facultatem, non frustrabit auxilio.

3. Qualis namquè esset invitatio,

tio, verbô vocare, doctrinâ instruere, impulsibus, & afflatibus trahere; ad epulas cælestes invitare, & volentibus, ac venientibus januam claudere?

4. Non claudit DEUS, sed ipsi Religiosi vanis se prætextibus excusantes, viam sibi ad perfectionem serâ socordiæ; serâ negligentiæ; majori rerum temporalium sollicitudine; amore deliciarum, occludunt.

5. Luc. 14. Invitati quondam homines à Cælesti Patrefamilias ad cænam magnam, & pomposam, veluti ingrati illo affectu, sic se excusârunt. Primus dixit: Villam emi, & necesse habeo exire, & videre illam. Secundus dixit: iuga boum emi quinque, & eo probare illa. Tertius dixit: uxorem duxi, & ideo non possum venire.

6. Similì quasi modo vocati Religiosi ad statum spiritualem à DEO, ab illius perfectione se excusant, dum mundanæ ambitionis appetitu inescati; bonorum temporalium cupiditate distenti; carnis illecebris obstrusi, seipsos ab amore perfectionis abducunt, & vias sanctitatis ambulare detrectant non attendentes ad verba D. Thomæ Aquinatis qui ajt: *Status Religiosorum, Status est perfectionis, & hominum ad perfectionem tendentium.*

7. Omnes etenim res non solùm rationis expertes, sed etiam inanimatæ, amant suam perfectionem, eamquè præcipuè appetunt; in eam omnibus viribus, ab Authore datis, nituntur. Animalia, omnia, quæ sibi nociva sunt, fugiunt; quæ ad alimentum, aut medicinam utilia, avidè cupi-

cupiunt: filios natura duce, acsi pietatis essent compotes, maximâ quâdam diligentiâ nutriunt, & adhuc imbecillos in omnibus periculis protegunt.

8. Quid ergo facere non debeat Religiosus rationis compos; à mundo avulsus; a sæculi vanitatibus abductus; non ad res temporales factus, sed ad æternam beatitudinem; ad DEI visionem; ad cælestis gloriæ possessionem præordinatus, nisi suam perfectionem quærere; in illum finem, propter quem creatus est, totâ mentis industriâ contendere; toto cordis affectu suspirare; recentissimâ memoriâ verba DEI ruminare: *Ambula coram me, & esto perfectus*!

9. Quare Dilectissime in Christo Frater Professande, dum ad hanc perfectionem vitæ spiritualis mox

per emittendam Professionem aspiras, quæro ex te primò, secundò, & tertiò canonicè, utrum hanc Professionem amore hujus perfectionis, zelô gloriæ DEI, & affectu animæ tuæ salutis, petas?

EXHORTATIO XIV. ad plures.

Exemplum dedi vobis, ut, quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis. Joann. 13. 15.

1. TAndem post feliciter terminatum vestræ Dilectissimi in Christo Fratres Professandi annuæ probationis tempus, quid factu opus sit? Non meis, sed Salvatoris nostri Domini JESU Christi manifesto verbis, qui dicit: *Exemplum dedi vobis, ut, quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis.*

2.

2. Dum ad ſacram Profeſſionem emittendam aſpiratis, ſcitote, quia hâc emiſsâ eritis obligati, ut veſtrum, & omnium noſtrum ſequamini Magiſtrum, ſi ad culmen perfectionis Religioſæ pertingere deſideratis.

3. Plurima quidem poſſunt dari exempla, quæ dignum eſt, ut ſequamur nos vitam Religioſam; vitam ſanctam; vitam perfectam profeſſi, ſed ſi ex rivulis bibendum eſt, cur non ex ipſo limpidiſſimo fonte bibamus? Si à diſcipulis videmus quid addiſcendum, cur non ab ipſo Magiſtro doceamur?

4. Certè hoc ipſum documentum tanti eſt, ut ipſum ſolum, ſi bene, & diligenter obſervetur, adeſſe quandam maximam perfectionem, ſufficiat.

5. Chri-

5. Chriſtus etenim Dominus noſter datus eſt nobis non tantum in Redemptorem, qui nos redimeret; in Magiſtrum, qui nos doceret, verùm etiam in exemplar, cujus vita nos ad omnem inſtrueret perfectionem.

6. Adquid enim ille Rex ſummus, & verus DEI filius; fons, & origo omnis ſanctitatis, qui ad infinitam ſanctitatem, quam à momento ſuæ conceptionis habuit, conſervandam, nullô prorſus indigebat mediô; nullô motivô; nullâ doctrinâ, tantas exercuit virtutes; tantam humilitatem; tantam modeſtiam; tantam manſvetudinem; tantam patientiam; tantam pietatem ! niſi, ut nobis exemplum præberet omnis Juſtitiæ, & exemplar exhiberet univerſarum virtutum, ut inquit Princeps

ceps ille Apoſtolorum: *In hoc enim vocati eſtis: quia & Chriſtus paſſus eſt pro nobis, vobis relinqvens exemplum, ut ſequamini veſtigia eius.* 1. Petr. 2. 21.

7. Quod ipſum confirmat Doctor Gentium Paulus Hebr. 12. 1. & ſequ. dicens: *Et nos tantam habentes impoſitam nubem teſtium, deponentes omne pondus & circumſtans nos peccatum, per patientiam curramus ad propoſitum nobis certamen: aſpicientes in Authorem fidei, & conſummatorem JESUM, qui, propoſitô ſibi gaudiô, ſuſtinuit crucem, confuſione contempta, atquè in dextera ſedis DEI ſedet. Recogitate enim eum, qui talem ſuſtinuit à peccatoribus adverſùm ſemetipſum contradictionem: Ut nè fatigemini, animis veſtris deficientes.*

8. Unde vos Dilectiſſimi in

Christo Fratres Professandi, dum profiteri DEO vitam vestram Religiosam intenditis, hoc vobis seriò præ oculis mentis vestræ ponite; hoc vestrâ memoriâ fortiter tenete, ut, si vultis sicut debetis ad vitam perfectam tendere, Christum Dominum in virtutibus imitemini. Servate patientiam in omnibus sicut ille; humilitatem erga omnes sicut ille; modestiam ubiquè sicut ille; pietatem sicut ille. Si orabitis, Christi reverentiam, & attentionem, ac fervorem, attendite; si loquemini, Christi modestiam in loquela custodite; si corpus cibô, potuquè reficietis, Christi abstinentiam, & sobrietatem servate; si aliquod operabimini opus, facite secundùm exemplar, quod vobis monstratum est in monte Christus JESUS, taliterquè actiones ve-

stras

ſtras perficere ſtudeatis, ut illi placeant, & vobis præmium concilient æviternum, Quod, ut vobis feliciter contingat, toto pectore exopto.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol 5.

EXHORTATIO XV. ad unum.

Qui autem perſeveraverit usquè in finem, hic ſalvus erit. Matth. 10. 22.

1 GRavium virorum, magnæ hominium prudentiæ, Excellentiſſimorum Aſcetarum, Doctiſſimorum Sapientum, Sanctorumquè Patrum commune axioma eſt: *Finis coronat opus*. Et verò:

2. Fruſtra excelſæ eriguntur cogitationes, ſi aliquando veniant ad depreſſum. Gratis ſeraphici eliciuntur

tur affectus, si post pauxillum temporis sequantur deffectus. Nihil valet zelosa orandi intentio, si in medio orationis aderit voluntaria distractio. In cassum abit sancta vitæ spiritualis inchoatio, si non aderit constans virtutum, pietatis duntaxat, charitatis, devotionis, humilitatis, modestiæ, patientiæ &c. exercitatio: *Finis coronat opus.* Non primi impetus ad omne opus, sed sola in illo perseverantia coronatur.

3. Quare, qui vult omnia, de quibus à suo Magistro Spirituali, per annuam sui Novitiatûs probationem instructus, ac edoctus fuerat, servare, debet in vitæ suæ ratione constans effectus, se ad mentis, & cordis constantiam; ac operis perseverantiam serio accingere.

4. Quid enim proderit domûs

fun-

fundamenta jacere; parietes in altum erigere, nisì super impositô tectô, habitatio usquè ad finem perficiatur? Ita nihil ad perfectionem assequendam vitæ Religiosæ; vitæ spiritualis, prodest, in Novitiatu Religiosæ vitæ fundamenta perfectionis per sui contemptum, & humilitatem, ponere; nihil prodest virtutem quamcunquè exercere, nisì eam constans perseverántia quasi tectum aliquod operiat, contegatquè.

5. Perseverantia est, quæ semper ad finem operis nititur, & nihil cæptum, aut semifactum relinquit, sinè qua ipsum spiritualis vitæ finem, qui est perfectio religiosa, nemo procul dubio assequetur. *Vincenti dabo manna absconditum, & dabo illi calculum candidum: & in calculo nomen novum scriptum, quod nemo scit,*

nisì qui accipit. Apoc. 2. 17.

6. Ergo evidenter patet, quòd qui à fervore novitiatico, quiquè virtutibus ab aquisitis; qui ab observantia, & pietate retrocedet, nec manna absconditum perfectionis, nec nomen novum sancti, ac perfecti Religiosi, quod Christus Dominus nobis aquisivit, accipiet.

7. Imò morale quoddam monstrum apparebit odibile DEO, & Religioni: ut qui fuit antea, vel speciem saltem posuit in se viri devoti, postea negligens, ac somnolentus; qui ante humilis, postea arrogans, & superbus; qui antea fuit mansvetus, postea contentiosus; qui fuit patiens, postea malitiosus, ac furibundus; qui fuit obediens, postea capitosus, ac rebellis; qui fuit pacificus, postea rixosus, ac turbator Fratrum inquie-

tum-

tumquè ſubjectum; qui fuit ſobrius, poſtea potator; qui fuit diſciplinatus, poſtea inſolentiſſimus. Hypocrita talis, non Religioſus; ſeductor ſuæ animæ, non perfectionis ſtudioſus; gravamen Matri Religioni, non ſolamen, & decus.

8. Solis in bono; in vita Religioſa; in vita ſancta; in obſervantia mandatorum divinorum; Statutorũ; Regulæ, perſeverantibus corona promittitur juxta D. Paulum 2. Tim. 2. 5. dicentem: *Qui certat in agone, non coronatur, nisì legitimè certaverit.*

9. Non igitur perfectionis corona dabitur; qui utcunquè in Statu Religioſo certaverit, ſed qui conſtanter certaverit, & juxta hanc perſeverantiæ legem exercitationi inſtiterit virtutum.

10. Testatur hoc Doctor Gentium Paulus 1 Cor. 9. 24. scribens: *Nescitis quòd ij, qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium?* Quis est iste unus, qui accipit bravium in terreno certamine, nisì ille, qui usquè ad metam currit, & alios præcurrit currentes?

11. Ita similiter ad perfectionis metam; ad bravium illud cæleste; ad gloriæ coronam æternæ aquirendam, non sufficit Religioso currere in stadio Religionis, nisì usquè ad finem currat, ac omnes tepidos, & imperfectos præcurrat.

12. Certè perfectio vitæ Religiosæ, est ille thesaurus infinitus, qui nos & DEO gratos, & honorabiles efficit hominibus, de quo sic legitur Sap. 7. 14. *Quô qui usi sunt, participes facti sunt amicitiæ DEI,*

pro-

propter dona disciplinæ commendati.

13. Hinc nîl poterit deesse illi, qui DEUM amicum habet; nulla re indigebit, qui DEUM ipsum, & ejus gratiam, ac amicitiam possidet. Quis non magno honore illum afficiet, quem DEUS in hac vita prosequitur honore, & in alia magnificat propter custodiam disciplinæ vitæ perfectæ!

14. Tu itaquè Dilectissime in Christo Frater Professande, si desideras palmam perfectionis obtinere, magna tibi cura inesse debet, ut in eo, quod incæpisti, perseveres; nam plurimi sunt, qui, cùm bene cæperint, pessimè finiverunt. Studendū tibi proinde erit virtutibus, quæ ornant Religiosos, aquirendis; vitijs omnibus, quæ deturpant Religiosos, abjiciendis; constanter in observan-

tia sacræ Regulæ, statutorum Ordinis; mandatorum Superiorum perseverare, ut perfectus quondam evadas Religiosus. Nequè enim poterit quis consummationem virtutis attingere, nisi voluerit in ipsius exercitatione perseverare.

15 Quare si ad hæc, quæ tibi proposui, habes animum, dic mihi, utrum ex animo DEO serviendi, & animæ tuæ salutem assequendi, petas sacram Professionem!

EXHORTATIO XVI. ad plures.

Appropiate ad me, & congregate vos in domum disciplinæ. Eccls. 51. 31.

1. RES magnæ, & obtentu difficiles, quæ non communi labore, nec ordinaria diligentia, sed solida

lida induſtria, & eximijs conatibus aquiruntur, ardentiſſimis deſiderijs optandæ ſunt, quæ homines rerum optimarum cupidos in laborum tolerantia confirment, & difficultates ejus, quod cupiunt, aſſecutioni obſiſtentes, ſtrenuè ſuperent, & vincant. Tepida enim, & infirma deſideria; languidi, & debiles conatus, modica etiam inſurgente difficultate extinguuntur.

2. Quid ergo, rogo, majus poteſt eſſe, ac ſummè deſiderabile ſupra ſanctam, quietam, tranquillam, ac beatam vitam Religioſam perfectam! Quam quantis laudibus; quantis elogijs extollunt SS. PP.! Legantur non folia, ſed tomi; non ſileræ, ſed panegyres.

3. Verum quidem dicendo, & hominum conditionem attendendo,

dicere possum, non esse facilè humano cordi veris, & efficacibus perfectionis desiderijs ardere, & illorum vi ad quærendam perfectam Religiosam vitam incitari; quia natura nostra depravata peccatis, & inordinatis affectibus irretita; amori rerum mundanarum asveta, his, quasi catenis quibusdam vincta tenetur, nè in altum volet, & in desiderium vitæ sanctæ; vitæ Religiosæ, perfectæ, ac beatæ assurgat.

4 Ferme ita hac in parte nobiscum agitur, quemadmodum cum homine vili, & simplici rustico, qui inter boves, & aratra, inter vomeres, & terræ glebas, educatus, nusquam de regno cogitat; nunquam Pricipum dignitatem desiderat: ita prorsus nos filij Adæ, ob delictum Patris, hâc pænâ mulctati, amori o-

pum, honorum, ac voluptatum asveti, non ita facilè possumus nos hisce amoribus expedire, exvinculareque desiderijs, ut paupertatem Christi; vitæ asperitatem; mundi contemptum; opera vitæ spiritualis; vitæ perfectioris, ex corde amemus, ac desideremus.

5. Sed facilè amor horum excitari poterit de duro cordis nostri silice; facilè ignis desiderij eorum accendi poterit; facilè ad capessendam viam vitæ perfectionis allici possumus, si bene, ac solidè consideremus, & advertamus ea, quæ nos ab hoc sancto arcent, vel retardant saltem desiderio.

6. Maximùm est, ignorantia perfectionis, cujus amplitudinem, & majestatem quia non bene cognoscimus, non, ut par est, perpendimus,

mus, non in magno pretio illam quoquè habemus. Et quia ejus æstimatione caremus, ideo nihil de possessione illius curamus.

7. Evenit hoc quoquè nobis, quod pueris prudentiâ carentibus, qui, cùm arma militum vident; cùm hastas, & gladios cernunt, quia hæc viribus illorum imparia sunt, flocci ea pendunt, & suos rusticales baculos his omnibus præferunt. Ita nos miseri homines, qui pretium perfectionis vitæ nescimus; qui summam ejus excellentiam ignoramus, nullô etiam ejus desideriô tenemur.

8. Vos igitur Dilectissimi in Christo Fratres Professandi, qui expletô Novitiatus vestri annô, hodie, & nunc quidem, ad sacram acceditis Professionem, seriò advertite, ut, quæ per annuam vestram probatio-

nem

nem non explevistis; quæ nondum didicistis, in ulteriori vitæ vestræ tractu sollicitè discatis, incumbatisquè diligenter illis, quæ vos ad vitā valeant perducere perfectorum Religiosorum.

9. Cùm enim perfectio sit maximum bonum omnibus Religiosis, ac præstantissimum omnium donorum, quæ in hac vita eis contingere possunt, ita de illa semper, æquum est, cogitate, ut ad eam DEO adjuvante, moribus bonis; operibus sanctis; virtutibus eximijs, pervenire valeatis.

10. Habete hoc semper in animo vestro, ut crescat in vobis ardens desiderium perfectionis; crescat sanctitatis vitæ æstimatio; foris exulet omnis socordia; pellatur procul turpis negligentia, & amor vi-

rescat

rescat Religiosæ Disciplinæ.

11. Quod, dum vobis iterum, iterumq; inculco, quæro, utrum ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquè salutis affectu, petatis ipsam Professionem?

EXHORTATIO XVII. ad unum.

Juravi tibi, & ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi. Ezech. 16. 8

1 Qui hanc mirabilem DEI providentiam considerat, quâ pauperculos suos protegit, atquè defendit, non sanè mirabitur, nec eam aut nimiam, aut minimè convenientem tantæ abjectioni, & paupertati judicabit, si dignitatem præcellsam animadvertat, ad quam Religiosi vocati, & evecti sunt.

2. Ne-

2. Nequè enim DEUS Religiosas animas in statum tantùm servorum suorum, amicorum, & filiorum admisit; sed in aliam dignitatem, majorem, & nobiliorem extulit, dum per sacram emissam Professionem, eos sibi in dilectissimam sponsam assumpsit. *Juravi tibi, & ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi.*

3. Hæc autem est dignitas sponsæ, quâ nulla excellentior, aut nobilior dari potest non modò, sed nec præstantior excogitari valet. Amici quippe Regum, aut filij, non statim Reges fiunt, nequè regni potestate potiuntur, ast sponsa æterni Regis nempe DEI, anima Religiosa, ipso actu suæ Professionis, ex conditione tantæ dignitatis, fit Regina, quæ à dextris Regis sedeat in vesti-

tu de-

tu deaurato, circumdata varietate, ipsô thronô, & vestitu si non æqualem, tamen eximium honorem, & amplissimam ostendens dignitatem.

4. Amicorum hoc est elogium, ut sint pretiosi illorum thesauri, ut dicit Scriptura Eccli. 6. 14. *Amicus fidelis protectio fortis, & qui invenit illum, invenit thesaurum.* At sponsæ DEI, hoc est, animæ Religiosæ professæ, major, & nobilior laus est reservata, ut non diversa res, sed eadem cum Sponso, nempe DEO, computetur.

5. Gen. 2. 23. Admiratus primus generis humani parens Adam sibi à DEO oblatam consortem, ac sociam ajt: *Hoc os, de ossibus meis, & caro, de carne mea.* Certè Christus Dominus istud amoris verbum dicit felici animæ Religiosæ profes-

sæ,

ſæ, quam non tantùm in filiam ſibi adoptat, ſed in ſponſam adſciſcit: Hoc os, de oſſibus meis, & caro, de carne mea.

6. Eſt os, de oſſibus meis, ut ſit pudica; eſt caro, de carne mea, ut ſit amica. Os, de oſſibus meis, ut reſiſtat vitijs, ac peccatis; caro, de carne mea, ut reſpondeat beneficijs. Os, de oſſibus meis, ut cuſtodiat conſtantiam, & fortitudinem in bono, in omni pietate, ſanctitate, zelô divini amoris; caro de carne, ut obtineat pulchritudinem, quâ grata reddatur toti Curiæ cæleſti.

7. Magnum enim hoc vinculum eſt animæ Religioſæ profeſſæ cum DEO; nam ſolennis Profeſſio ita animam DEO, Deumq; animæ adſtringit, ut nulla dari, aut excogitari poteſt authoritas, vel poteſtas;

nulla

nulla vis, vel fortitudo, quæ vinculum istud disrumpat, vel dissolvat

8. Sed non omnes animæ justæ hoc nomine sponsæ præstantissimo dignæ sunt, atquè dulcissimô DEI consortiô. Non omnes enim audent dicere: *Dilectus meus mihi, & ego illi*, Cant. 2. 16. ita, ut scilicet DEO soli tamquam dulcissimo Sponso intendant, & eum solum supra omnia diligant, sed si aliquæ sunt in Ecclesia sancta; in vera Orthodoxa Fide Catholica, quæ tam præcelsum nomen mereantur, illæ profectò sunt animæ Religiosæ, quæ vitam propriam sui status Angelicam, cælestem, & omni cura rerum terrenarum exutam, agunt in terris, ut S. Bernardus in Cant scribens ajt: *Da mihi animam nihil amantem præter DEUM, & quod propter DEUM amandum*

est,

est, cui vivere Christus, cuius otium, ac studium est, providere DEUM in conspectu suo semper, cui soli unicum solatium, ac voluntas sit ambulare cum Domino DEO suo, talis anima est digna nomine sponsæ, talis anima est sola anima Religiosa.

9. Quid autem præclarius est, quàm D E O connubio spirituali conjungi? quid dulciùs, quàm fonti omnium bonorum uniri? quid securiùs, quàm omnipotenti, & immutabili copulari?

10. Ut igitur te Frater in Christo Dilectissime Professande, animamquè tuam veram remonstres DEO sponsam, hoc tibi servandum erit, ut post emissam tuam sacram Professionem, non cesses à studio profectus spiritualis; non tepescas in via salutis; non pigrites in obser-

van-

vantia Religiosa; non negligas executionem mandatorum DEI, Legũ, & Statutorum tuæ Religionis, quousquè ad omnimodam non pervenias perfectionem. His seriò attende, & me certifices, si ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquè salutis affectu, petas ipsam Professionem?

EXHORTATIO XVIII. ad plures.

Unusquisque qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. 1. Cor. 7. 20.

1. COmmune secum fert axioma: *Dimidium facti, qui bene cæpit habet.* Vos Dilectissimi in Christo Fratres Professandi, Statum vitæ spiritualis vobis eligentes, cæpistis bene, dum per annum vestræ probati-

bationis constanter, & patienter onera, & opera Religionis supportastis.

2. Sed necdum ex eo perfecti estis, ast ad majora vos per sacrā Professionem, ad quam nunc acceditis, resolvere, & præparare debetis. Parùm ea, quæ cursu toto vestri Novitiatus fecistis æstimare debetis, quia hæc initia tantùm fuerunt, nec in ipsis finem vestræ vocationis ponatis, sed ulteriùs vobis progrediendū, donec cæptum opus vocationis vestræ perficientes, magnum profectū assequamini in Religione. Equidem hæc est perfecta in sua vocatione permansio, continuus in ea per virtutes, & sanctas operationes progressus.

3. Qui aliquod opus magni momenti incipit, mirùm est, quanta

ta attentione, quanta mentis vigilantia, initijs incumbat, quam, ſi in operis proſecutione teneret, nec à prima ſollicitudine recederet, pulcherrimè, & feliciſſime perficeret opus: ita Religioſi, ſi tam ſollicitè viam perfectionis ſequerentur, ſicut inceperunt, brevi tempore ad magnum pervenirent profectum.

4. Sed quia ſæpe fit à contrario, poſt pauxillum temporis incipiunt tepeſcere; remittunt primum novitiaticum fervorem; negligunt ſui vigilantiam; non ſuperant inordinatas paſſiones, ideo dolendum eſt, quòd non proficiant, ſed deficiant.

5. *Vide qualis fueris prima die, quando ereptus per gratiam DEI de ſæculo nequam, & receptus fuiſti in Clauſtro, talis permane* inquit Dionyſi-

nyſius Carthuſianus. Cujus ſanctam doctrinam, ſi profundè velint Religioſi intelligere, & perquam diligenter obſervare, brevè poſt tempus plurimùm proficerent, & divinô adjuti præſidiô facilè ad magnam aſcenderent perfectionem.

6. Non eſt mirùm, ſi Tyroni Religionis, id eſt, Novitio veniat aliquando affectus ſæculi; ſi lingua aliquid mundanum, vel minùs honeſtum proferat; ſi corde infletur, vel tumeſcat, vel torpeat, vel aliquem affectum ſæcularem oſtendat, ſed Religioſam vitam profeſſus, tamquam jam totus Chriſti miles, has tyronum imbecillitates extra domũ cordis ſui eliminare debet, linguamquè ab inquinamento ineptorum verborum cuſtodiat; memoriam à ſæculi amore abſtrahat; deſideria re-

rum

rum mundanarum abjiciat eſt neceſſe.

7. Novitius eſt quaſi infans recenter natus, cujus teneritudo majorem curam nutricis, id eſt, ſpiritualis Magiſtri requirit; cujus puſillanimitas acrem non ſuſtinet reprehenſionem, ſed ſi in aliquo delinquat, lac, & mel blandioris, & manſvetiſſimæ correptionis expoſcit. Aſt Religioſus Profeſſus, qui veluti jam vir adultus; qui ſinè tanta Magiſtri cura in Religione vivit, duriora laborum onera portare, & pro levi etiam culpa, ad remonſtrandam veræ religioſæ patientiæ virtutem, acerrimas increpationes ſuſtinere debet.

8. Novitius quemadmodum arbuſcula nunc ſata aſſidua indiget irrigatione, quæ aut nimium ſolis ardorem, aut nimiam noctis intemperiem

riem non ſuſtinet, & ſi ferè quotidiana præfecti admonitio deſit, aut inſurgat magna tentatio, velut flos fæni ſtatim areſcit; Religioſus verò jam Profeſſus, velut procera arbor optimè per veram vocationem; per conſtans votum ſuum radicata, ſinè aqua continuæ exhortationis perſeverare debet, magnasquè adverſitates, varias undiquè occurrentes moleſtias, plurima pro temporum varietate incommoda, quaſi ingentes ſolis ardores, ſuſtinere.

9. Vocatio ergo veſtra ad ſacrum hunc Ordinem, non eſt poſita in ſola votorum emiſſione, ſed ut ſemper in ea permaneatis; ad omnia perfecta, ad omne virtutis ſtudium, ad omnes virtutes aquirendas, ſinè quibus ſtare non poteſt vocatio veſtra, nec vos dici poteritis veri Reli-

giosi, tendere debebitis. Nam, qui non solùm manè, id est, in vitæ spiritualis exordio, sed etiam vesperi, & meridie, id est, in toto vitæ Religiosæ progressu suæ correspondebunt vocationi, hi procertò audient à DEO laborum suorum remuneratore: *Venite benedicti.* Matth. 25. 34. Quod, ut & de vobis verificetur, jugiter exopto.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO XIX. ad unum.

Ego autem sicut oliva fructifera in domo DEI. Psal. 51. 10.

1. ECce quàm sapientissimè regius Propheta expressit personam Religiosam, quæ à curis rerum terrena-

renarum avulſa; à mundi erepta fraudulentijs: millenis ſæculi ſubducta periculis; in Clauſtro collocata; non vacua; non veluti infructuoſa arbor, aut illa fatua evangelica ficus; ſed ſicut oliva fructifera, DEO, & Religioni proficua eſſe debet. *Ego quaſi oliva fructifera.*

2. Et certè hæc eſt ſumma Religioſæ perſonæ obligatio, ut, quæ vitam amplexa eſt ſpiritualem, in Religione velut in paradiſo poſita, ſummo conatu in faſtigium conſcendat pietatis. Quod ipſum ab illa vel ipſe efflagitat finis, quem non alius, nisì ipſe DEUS in vocatione illius ad Religionem ei conſtituit, hoc eſt, ut ad Religionem vocata ſuper univerſas res creatas ſe efferat; ſanctitatem; animi puritatem expetat, vitamquè cæleſtem in terris, & Angeli-

cis cognatam ſpiritibus inſtituat. Quam, ſi ſedulò non curaverit; diligenter non quæſiverit; pœnitentiæ, patientiæ; humilitatis, aliarumquè virtutum fructus non fecerit, non minùs profectò erit vituperabilis, quàm illi infideles evangelici agricolæ Matth. 21. qui dum tempus fructuum appropinguâſſet, Dominum vineæ contempſerunt; ſervos ejus plagis, & verberibus exceperunt; filium unicum crudeliter occiderunt.

3. Hoc idem facit Religioſus, qui tempore fructuum, id eſt, tempore vitæ DEO conſecratæ fructus virtutis, ac ſanctitatis, non adferunt; Dominum proventum exigentem, aſpernantur; ſervos Domini, hoc eſt, ſuos Superiores contriſtant, & Chriſtum Filium DEI unicum à

men-

mentibus, & cordibus ſuis exturbant.

4. Quis enim major excogitari poteſt DEI vocantis contemptus, quàm ipſius aſſiduis non obtemperare vocibus, nec tot beneficijs, quæ ſingulis momentis accipit, ad virtutem capeſſendam emoliri? Et quæ gravior Superioribus poteſt eſſe triſtitia, quàm, ſi videant ſuos labores in corrigendo, in docendo, in exhortando deniquè peſſumdari, & Religioſam Diſciplinam per ſe omnibus ſummopere diligendam, conculcari?

5. Habet Religioſus, ut ſit quaſi oliva fructifera in domo DEI, & arbor non vacua fructu in agro plantata Religionis, magna præſidia ad vitam ſpiritualem, ſanctam, atquè perfectam, ut ſunt divinorum Sacramen-

mentorum frequentatio; ſacrorum librorum frequens lectio; pia ac devota oratio; rerum cæleſtium ſolida meditatio; exempla Sanctorum.

6. Hæc ſunt quaſi quinque talenta, quæ DEUS Religioſo confert, ut ijs negotiando adferat fructum bonæ, ſanctæ, ac exemplaris vitæ. Nam ex Sacramentorum uſu, puritas conſcientiæ; ex librorum lectione, ſcientia; ex oratione, pietas; ex exemplis, ſanctitas, & vita aquiritur perfecta.

7. Movet quoquè ipſum ad hanc vitam ſpiritualem ipſe Status Religionis, Status utiquè ſanctus, atquè perfectus. Hunc Statum illi arripiunt, qui vitam Angelicam, ac DEO ſimillimam concupiſcunt; hi illum profitentur, quorum cordi ineſt ſumma vitæ perfectio; hi illum

ſolidè deſiderant, qui vitam carnalem plurimis vitijs fædatam, multis vallatam periculis, ſubterfugiunt, & contemnunt.

8. Movet ſimiliter ad hunc Statum ſpiritualem; ad vitam perfectam Religioſum, & movere debet communis opinio ab univerſis ſæcularibus de viris Religioſis concepta; putant enim eos, qui ſe mundo exemerunt, homines eſſe ſanctos, atq; perfectos, nec decet hanc opinionem fallere, & per quamdam hypocriſim alios inducere in errorem.

9. Religioſus namquè apparens perfectus, ut non eſt, nequè ex toto eſt Religioſus, nequè ex toto mundanus, ſed velut aliquod monſtrum, judicandus.

10. Hiſtriones ſunt illi, qui non ſuam, ſed alienam repræſentant per-

personam, ita Religiosus, qui vitam Religiosam, quam præsefert, moribus, operibus, gestis, & actionibus non tenens, aliud intus est, & aliud foris oculis inspicientium se ostendit, meritòquè inter simulatores, & hypocritas numerari potest.

11. Minatur talibus Dominus per suum Prophetam Sophon. 1. 8. *Visitabo super omnes, qui induti sunt veste peregrina* Quasi enim peregrinam vestem portat Religiosus, dum spirituale portans, in Religione non Religiosã, sed sæculare ducit vitam.

12. Quid infeliciùs potest contingere Religioso, quàm in loco sanctò, non sanctè vivere, sed profanè; non fervidè, sed tepidè; in conclavi Christi, non cum eo, sed cum mundo colloquia miscere.

13. Vitam Religiosam solæ fovent,

vent, & nutriunt ſanctæ occupationes, non ambitio honorum; non cura deliciarum, & comparatio divitiarum, ſed ſtudium virtutum; cultus DEI, & amor pietatis.

14. Quocirca audi Dilectiſſime in Chriſto Frater Profeſſande audi qualem te gerere debeas emiſſa ſacra Profeſſione, ut verè ſis *quaſi oliva fructifera in domo DEI*; in Clauſtro Religionis poſita, & plantata. Nullô modô tuæ oblivíſcaris vocationis, quinimò tantam tui ſtatus dignitatem mente ſemper revolve, & vitam verè Religioſo dignã, ducere viribus totis ſatage, omnisquè cultor perſiſtas virtutis: & fructum attuliſti, quô in perpetuas veſceris æternitates. Quod, ut eveniat, cordicitùs precor.

Modò autem quæro ex te &c. vid. fol. 5.

Cantabo Domino, qui bona tribuit mihi. Psal. 12. 6.

1. QUicunque sacram intrant Religionem, eò magis, dum constantem servantes suæ vocationis spiritum, per gratiam & singularem DEI clementiam ad sacram accedunt Professionem, sollicitè considerare debent, quæ, & quanta illis DEI misericordia contulit, confert, & conferre adhuc non desinet beneficia.

2. Quis sufficienter trutinare poterit non modò æstimare illud beneficium; illam gratiam, quâ nos à sæculi ereptos vanitate ad sacram vocavit Religionem dando nobis spiritualia auxilia, ut à peccatis surga-

gamus; ut mentis cæcitatem falsis mundi affixam delicijs, deponamus; ut bonam vitam incipiamus, & in ea perseveremus!

3. Revera magnus thesaurus misericordiæ DEI, in manu hæret Religiosi, quô repente dives bonorum sensuum efficitur, dum quidquid insolens mundana juventus desiderat, hoc totum, ut vana, ridicula, & suæ æternæ saluti nociva, damnat, & contemnit.

4. O quantis, & quam continuis præsidijs anima Religiosa roboratur, cùm non post multos dies habitu religioso assumpto sibiipsi dissimilis, & tota mutata inveniatur! Delicatus adolescens inter delicias, & voluptates enutritus, qui lautè, & opiparè vescebatur; pretiosis induebatur vestibus, jam cibis insul-

sis,

ſis, malè præparatis nutritur, imò ipſa aliquando fame, & inedia reficitur; & viliſſimô ſaccô induitur, aut aſperrimô ciliciô tegitur, neque tamen frontem contrahit, ſed lætus, & hilaris incedit.

5. En! qui ante carni addictus fuerat, jam carnem flagris, vigilijs, cilicijs, ac ciborum parcitate domat. Qui ante ambitioſus incedebat; honoris, ac dignitatum cupidus fuerat, jam pedibus conculcari appetit; ignominiam amplectitur, & vilia obſequia; abjecta ſervitia, & humiles non refugit functiones. Qui totus ante in fervore, ac furia erat, jam factus Religioſus, totus velut agnus manſvetus, non provocatur injurijs; non irritatur contumelijs; nec convitijs conturbatur, ac læditur.

6. Et

6. Et hæc ſunt quidem externa DEI beneficia animæ Religioſæ clementer indulta, aſt quid dicendum de internis, quomodò per ea totus illius immutatur animus; quam diſſimiles cogitationes; quàm diſpa-ria deſideria; quàm piæ voluntates occupant cor ejus! Non cogitat quomodò diteſcet, aut quomodò fætidum ſuum corpus ornabit; voluptatibus, & delicijs explebit, ſed potius qua ratione comiſſa peccata dignâ pænitentiâ puniet; pravos affectus coercebit, & ſeipſum, ſuamquè abnegabit voluntatem. Non deſiderat honores; dignitates; præeminentias, ſed ſui potiùs contemptum, & vilipenſionem. Non curat corporis commoditatem; non prætendit vanas rerum temporalium occupationes, ſed in exercitio virtutum; in

aſſi-

assidua sacrorum librorum lectione; in pijssima rerum cælestium contemplatione; in æternæ gloriæ assecutione consumit dies, & noctes. Non timet paupertatem; quia pauperes Christus beatos appellat. Non fugit laborem; quia nemo athleta sinè sudore coronatur. Non horret supra nudam humum exusta jejunijs membra collidere; quia bene considerat, quòd Dominus jaceat cum illo.

7. Hæc omnia quid sunt, nisi gratiæ DEI fructus; divinorum auxiliorum, ac beneficiorum effectus; cælestium gratiarum compendia, quibus quasi germen agri anima Religiosa impletur!

8. Meritò Religiosus tantis divinis cumulatur beneficijs; tantâ nobilitatur gratiâ; tantis è cælo demissis roboratur præsidijs, quia hæc

omnia

omnia postulat status ejus, quem DEI amore, arripuit, succensus.

9. Si enim Davidi attribuit robur, ut superbum prosterneret Philistæum; si Ieremiæ dedit audaciam, ut Judææ Reges, Principes, & Sacerdotes argueret; si viduæ Iudith magnum contulit splendorem, ut Holophernem inescaret, quidni Religiosis ad statum perfectionis vocatis ea præsidia, ea beneficia, quæ prædixi, tribuet, sinè quibus statui suscepto minimè satisfacere possent?

10. Jllorum enim est magna obligatio, ut sint contemptores sæculi; vanæ gloriæ postpositores; virtutum cultores. Jllorum est obligatio, ut orationi insistant; animi puritatem inquirant; perfectionem sectentur.

11. Vide jam nuc Dilectissime

in Christo Frater Profitende, quomodò te capacem tantorum DEI beneficiorum reddere debeas per sacram Professionem. Non est hoc quidem opus virium tuarum, nequè fortitudinis naturalis; si enim sinè gratia DEI non possumus sanctas cogitationes, aut desideria concipere, quantò magìs sæculum vincere; passiones supprimere; diaboli astutiam fugere, & devitare. Geme igitur in conspectu D E I tui; plora; instanter, pete divina beneficia, & auxilia donec pervenias illò, ubi securus consistes æviternè.

Modò autem quæro ex te &c. vid. fol. 5.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

EXHORTATIO XXI. ad plures.

Vita veſtra eſt abſcondita in DEO. Coloſſ. 3. 3.

1. HIc eſt ſermo, quem Spiritus S. per os ſui famuli Doctoris Gentium D. Pauli omnibus Religioſis loquitur; ejus impulſu ſacram ingreſſi ſumus Religionem, quòd vita noſtra abſcondita ſit in DEO; hoc eſt, quòd vita noſtra ſpiritualis qualis ſit, & quanta eſſe debeat, ut gratiam, & juſtitiam quis aſſequatur, ut DEO creatori ſuo perfectè obediat; ut virtutum meritis hanc vitam ſuam ſpiritualem cuſtodiat, difficilè ſit intelligere.

2. Natura ergo hujus vitæ ſpiritualis priùs eſt explicanda, ut qualem nos vitam in Religionis pomario plantatos ducere oporteat, &

qualibus occupationibus intenti esse debeamus, primò pro posse investigemus.

3. Atqueadeò vita nostra Religiosa, si eam brevi discretione velimus explicare, nihil aliud est, quàm bonorum operum exercitatio, quâ DEO, propter DEUM famulamur; in virtute, ac sanctitate proficimus, & illam æternam vitam promeremur, cujus gratiâ conditi sumus.

4. Nequè verò hæc vita, est unum, aut alterum virtutis opus, sed series quædam bonorum operum; perpetua continuatio meritorum, ac diligens exercitatio virtutum, ut Religiosus de virtute in virtutem transiens, tamquam de claritate provectus in claritatem, spirituali Domini mereatur præsentia ditari.

5. Scri-

5. Scriptum eſt enim, quia vita Religioſi omnibus virtutibus pollere debet. Quotidie enim tentatur, & impugnatur, nunc molliter, nunc acriter, ſemper tamen periculosè, & nequiter diabolo nobis inſidiante.

6. Nullus proin otiô torpeat, ſed ſe in omnibus pro viribus exerceat virtutibus, accingatquè ſe tamquam novus miles enſe novo, hoc eſt, fervore ſpiritûs ſtrenuè contra nequitias diaboli, & omnia vitia pugnaturus, atquè pugnet fortiter ancipiti gladio, DEI ſcilicet timore, & ſuâ patientiâ, nè ulla ei virtus per omnia in via, & vita perfectionis ſuccumbat

7. Sit illi ſemper præ oculis paſſio Chriſti; Martyrum certamen, incendium ignis æerni, lachrymæ

damnatorum, ac recolligat se frequenter per devotionem piam; lectionem sacram; cordis compunctionem, refrenetquè verborum levitatem arctô silentiô, & conservet internæ pacis tranquillitatem per oblivionem mundanorum.

8. Hæc spectant ad viros Religiosos; ad strenuos Christi milites, qui his armis virtutum, totâ suâ vitâ pro fide, DEI honore, lege æterna, ac suæ animæ salute, pugnant, & pugnare debent.

9. Eatenus caveat, nè ad dexteram, vel sinistram declinet, sed prævia semper luce, virtutum disciplinæ, & mandatorum divinorum integritatis semitam teneat rectam.

10. Ista planè sunt spiritualis vitæ itinera peroptima cælitùs viatoribus demonstrata, quatenus, quâ pergant

gant

gant sufficienter edocti, in tenebras falsitatis minimè labantur.

11. Et quemadmodum non est miles, qui semel ensem, aut gladium exemit; non est Advocatus, qui reum aliquando defendit in judicio, nequè mercator, qui vitæ sustentandæ gratiâ, cibum, aut vestem mercatus est, sed miles est, qui militiæ disciplinam arripuit; Advocatus est, qui ex officio munus patrocinandi suscepit; mercator, qui omnes suas expensas eò dirigit, & exponit, ut opes, & divitias conquirat: ita non est spiritualis vitæ consectator, qui aliqua bona opera tantùm perficit, sed, qui propositô sibi DEO, tamquam ultimo vitæ suæ fine, universas actiones suas, in profectum spiritûs, & in sanctitatem, ordinat, & reducit.

12. Certè haudquaquam putet se esse virum spiritualem, qui statutis horis in Choro oscitanter psalit, aut per modicum tempus quotidie divina mysteria tepida mente considerat, cùm tamen levia peccata non timeat; suos immoderatos affectus non ordinet; passiones non mortificet; virtutes, & animi puritatem non quærat, sed in vanis studijs, aut sæcularibus negotijs, aut in supervacuis colloquijs tempus, & vitam impendit.

13. Hæc est verè vita spiritualis, quæ deffectus quosquè etiam modicos detestatur, & non tantùm in maximis, verùm etiam in minimis, DEI amplectitur voluntatem; quæ mundum, & omnia sæcularia fugit; in vitam cælestem contendit; dæmoni, ejusquè svasionibus indicit bel-

lum,

lum, & DEI imperatis, ac divinis inſpirationibus paret.

14. Vita verè ſpiritualis eſt, quæ omnibus curis, & cupiditatibus ſæculi vacua, peccata deflet; paſſionum cohibet motus; amorem pellit creaturarum; tentationes vincit; Angelos imitatur; humilitatem amat; manſvetudinem conſervat; non in plateis, ſed in cella; non in foro, ſed in cordis proprij domicilio commoratur; non cum hominibus, vel cum fratribus otioſis miſcet ſermones, ſed cum ſacris loquitur voluminibus; non rumores audit, ſed DEI diligenter auſcultat inſtinctus; omnibus peccatis moritur, & vitijs, aſt ſingulis virtutibus vivit.

15. Eapropter Dilectiſſimi in Christo Fratres Profeſſandi! ſi placet vobis vita ſpiritualis, ad quam

vos resolvitis per sacram Professionem, talis, qualem vobis hactenus exposui, seriò attendere debebitis, ut verè possitis dici, & esse Religiosi. Si enim illam non solis desiderijs, sed operibus præstabitis, tunc jam verè spirituales eritis viri toti curiæ cælesti gratissimi æviternè. Quod, ut suum sortiatur effectum, candido pectore exopto.

Modò autem quæro ex vobis semel, bis, & ter canonicè, utrum ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquè salutis affectu, petatis ipsam Professionem?

FINIS.

INDEX

Rerum Præcipuarũ, quæ in hoc opuſculo continentur.

Litera F. denotat Foliũ; Litera N. Numerum.

A.

B.

C.

Pro-

R.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

EXHORTA
AD NOVIT